

Nu prea stiu cum sa incep, dar stiu ca de dimineata ma tot roade o stare ciudata. E sfarsitul iernii dar nu e nici inceputul primaverii, e o perioada tare confuzanta, cumva intre lumi, intre anotimpuri, intre evenimente. Nimic nu e cert si totusi totul continua, nici nu moare nici nu traieste, pulseaza dar parca in reluare, desi parca ceva mocneste, undeva, in zare. Nimic nu e sigur si totusi ne incurajam ca se putea si mai rau. Ca si cu vremea de afara: nici zapada din belsug, nici caldura relaxanta. E ca si cum ai scoate capul din barlog sau te-ai adaposti la loc, dar stand de sase, si, in functie de evolutie, te cufunzi complet sau iesi si-o tai in alta parte. Eventual unde vezi cu ochii. Daca as alege varianta a doua, unde as fugi cu ochii, chiar ca am o problema: nu stiu unde!

Vorbeam zilele trecute cu cativa prieteni de ale cotidianului intamplari si am fost intrebati: tu pleci din tara cand incepe razboiul? Mda, o intrebare pe cat de directa, pe atat de fara raspuns in acel moment. Si cred ca nici acum nu am un raspuns. Dar cum suna intrebarea, foarte directionat, fara cale de dialog, de vreo solutie pasnica; adica razboiul privit by default.

Imi amintesc ca am scaldat-o cu cateva argumente, deloc spontane (desi asa imi place sa ma definesc ca as fi, in cele mai multe cazuri), argumente chinute rau. Asta e ca si cu pofta de a face dragoste, care-ti moare inainte de a incepe dar, staruitor si stoic, vertical ca bradu' si demn ca orice gentilom fariseu, nu te lasi si salvezi situatia tandru si onorabil. Cam ceva de genul asta am ingurgitat si eu verbal, spunand apoi ca mie mi-ar surade ideea de a ramane printre daramaturi si fum de praf de pusca, dar toti cei dragi mie m-as bucura sa fie protejati si feriti de toate aceste masacre inutile. Adica pe ei sa ii stiu departe de tampeniile acelor frustrati si cautatori de zgomot, idealuri si militanisme distrugatoare, numai buni de amintit in viitor in cartea de istorie la rubrica: asa nu. Dar imi dau seama ca e o forma de egoism despre care voi dezvolta imediat. De ce ar trebui sa fac diferente intre cei dragi si restul? Deja incep sa gandesc razboinic, ei si altii, ai mei si ai celorlalti, ai mei si ai nimanui? Deja ma transpun in mintea celor care nu sunt multumiti de aranjamentul lucrurilor si se gandesc sa schimbe oranduirea, cu sau fara voia noastra, prin santaj emotional, economic si politic. Dar sa ma intorc la ideea de a-i feri pe cei dragi de cele rele si eu sa-mi vad de calea mea. Este ca o obsesie pe care o am de multi, multi ani, ca, la un moment dat, dupa ce voi considera ca mi-am facut datoria fata de lumea asta, cu bune si cu mai putin bune, sa ma retrag undeva in singuratate, pentru a sta cu mine si a reusi sa ma plictisesc de mine si de al meu egocentrism sufocant, care nu mi-a oferit pana acum decat variante de a trai adrelinos viata, intr-un mod lacom, intens, pulsant si bombastic dar si al naibii de egoist. Dar, daca m-as retrage undeva, in sihastrie, nu ar fi tot o forma de egoism? Evident ca ma amagesc ca acolo voi duce o lupta pe viata si pe moarte cu ego-ul meu, castigand pana la urma cine trebuie sa castige... in nici un caz eu, ca eu-l meu nu va mai exista, heh.

Acum, obsesia mea ar putea lua o forma militara, nu in sihastrie, ci in mijlocul evenimentelor.

Imicumpar o cascheta si un veston militar, imi pun peste, cu demnitate, o diagonala Neofolk plina de credinta puritana, imi pun casti in urechi si-mi dau drumul la ceva drujbe necunoscute, de la cele mai epice pan' la cele mai experimentale, imi iau fata de anarhist convins si gandesc deja ca un punker hardcorist suparat pe viata, imi las traditiile si obiceiurile din strabuni dar si convingerile dobandite pana acum prin lecturari asidue in favoarea stangismului modernist si echilibrator de dreptate adolescentina si ma arunc in lupta pentru o cauza pe care inca nu o gasesc, dar vine ea, pana la urma. Probabil ca de la Gavroche si Ioana d'Arc pana la imaginarul Vasile Roaita sau Lucretiu Patrascanu, voi gasi ceva care sa-mi articuleze sentimentul de apartenenta si de regasire la vreun grup patriotic, eventual ecologist si back to the roots, dar in varianta aifonista... mai degrabaafonista, dar mai vedem, ma descurc eu, stim doar ca romanul se orienteaza in orice situatie.

Acum 7 decenii parintii si bunicii care mai credeau in normalitate s-au ascuns prin munti sa lupte cu ciuma rosie, uitandu-se pe cer dupa americanii care trebuiau sa aterizeze pentru a ne elibera. Si cum acele parasute nu au mai aterizat pe la noi (adica am fost vanduti pe un trabuc rusilor), am trait vreo 45 de ani departe de lumea civilizata, lingandu-ne pielea sarata de la munca fara rost si invatand pe de rost poezii si cantece patriotice scrise si compuse de genii de carton, recunoscute doar in CAP-uri si la sedinte tumultoase de sindicat.

Au urmat alti 25 ani de transformari, intr-o libertate inteleasa de fiecare in propriul fel, ajungandastazi sa fim condusi si hraniti de ciocoi parveniti (stiu ca poate fi pleonasm), care decid in numele nostru si doar pentru ei. Probabil ca asta se si doreste acum, prin sila fata de orice reprezinta forme statale civilizate, sa se schimbe ceva, ca nu se mai poate, e prea de tot. Sunt simptomele clasice ale coruptiei secularizate, perfecte pentru a pune in valoare fisurile, a evidentia noroiul si pentru a scoate in evidenta discursurile noilor lideri de opinie, aparuti la momentul potrivit si la locul potrivit, ca si ciupercile dupa ploaie. De fapt ei nu au aparut ci au fost trimisi ca sa apara.

Nu e nimic nou, asa se intampla tot timpul, periodic. Am spus-o si o mai spun: istoria este ciclica, totul se repeta, doar ca upgradat, in functie de vremuri. Nu stiu de ce am ajuns eu sa iubesc la nebunie o mare minciuna, istoria! La scoala nu mi-a placutdecateducatia fizica! Si aia era facuta ca la retardati, ca dupa ore o mai ardeam prin curtea scolii alte 4-5 ore jucand cu chestia aia rotunda aproape orice era posibil, pana se oprea in vreun geam spart sau in gradinile pazite de caini fiorosi. Matematica a fost un alt obiect pe care l-am indragit usor, poate si pentru ca ma ajuta sa ma misc rapid si sa iau decizii imediate in situatii delicate. Romana nu insemna decat gramatica, ca, in rest, toata barbologia aia de a explica ce gandeasa Toma Alimos, ce simtea sau ce a vrut scriitorul sa spuna prin randurile scrise erau simplificate drastic in

rezumate banale, cu subiect si predicat si cu o naratie banalizata dar esentiala pentru un realist ca mine, nu pentru un umanist, acel alter-egoasimptotic care imi da iluzia ca pot exista si altfel. Geografia mi-a placut, doar ca imi placea sa-mi imaginez pe unde m-as putea plimba sau teleporta in viata asta, dar nu a ramas decat ca o amprenta romantica in mintea mea. Istoria era cam tot in acelasi fel, doar ca, pe masura ce am terminat scolile pe care orice adolescent trebuia sa le urmeze, m-a prins si revolutia ca obiect de puzzle, am trait emotii, stari si forme care mi-au dezvoltat un patriotism care se confunda cu spiritul national si se ascundea sub forma unui nationalism extrem dar cu manifestari ponderate. Sau nationalism ponderat cu manifestari extreme? Si uite asa am ajuns sa iubesc o mare curva, o mare minciuna: istoria! Stiu ca e scrisa de cei care cotizeaza, de campioni... adica de criminalii mai mari care i-au mazilit pe ceilalti criminali mai mici, mai neinspirati sau mai calici, cu mai multiradatori in ostile lor. Sau corupti? Chiar alaltaieri am revazut Pacala cu Papaiani. Vai ce film de 2 bani! Dar mesajul cartii lui Creanga este atat de simplu! Cine era, de fapt, Pacala? Un hot mai smecher care ii imbarliga pe alti hoti, mai prosti sau mai creduli. Cam asa e si cu istoria asta. Seamana cu horoscopul: rezonam si devenim atenti la ceea ce ne place, desfiintam sau ignoram tot ceea ce nu e pe placul nostru. Mai nou, asa e si pe Facebook: lansezi un topic de discutii si lasi sa curga opiniile. Alea care-ti plac le lasi acolo, la loc de seama, eventual bolduite, alea critice le stergi, ca sunt mult prea dure. Eventual mai lasi 1-2 mai lightasa, sa arati ca esti democrat si ca accepti si critica... da' constructiva sa fie. Ahh, si mi-a mai venit una, ca m-am tot invartit in ultimii ani in d'aleorganizarii de concerte si vad tot felul de argumente si interpretari. Daca vine lume la nuse concert, e un succes si imediat apar profetii care spun ca Romania este pe drumul cel bun. Daca nu vine lume, tara noastra nu merita asemenea trupe, suntem mult prea jos si in genunchi fata de altele, heh. Si mai bagam si replica aia fara replica, deep si eclecticica de-ti ingheata mintea in gelul elitist: au venit insa doar cei care conteaza! Pfff, nu stim sa identificam o cale de mijloc, pendulam doar intre aroganta celui care poate aduce jde de mii de omuleti si neimpacatul care si-a creat asteptari marete si a finalizat dramatic. Dar dramatic doar pentru el, pentru ca probabil s-a privit prin comparatie cu celalalt. La fel cum si celalalt, campionul (cel care scrie istoria, heh), isi priveste succesul triumfator, de sus, poate arogant, poate chiar tolerant si impaciuitor cu frustratul trist. Chiar ar merge o caricatura aici, cu unul gras, mare, care sta triumfator intr-o caleasca trasa de cai inaripati care scuipa foc, in uralele multimii, zambitor si plin de guru-isme si povete pilduitoare catre muritori (saru'manaconasule, esti genial!), eventual si cu vreun semn papal de ave sau rock-on... si unul slab, stand in semiintuneric, cu o privire coborata, timida, sfioasa, sculptand plin de sudoare la propriul car (alegoric?), pe care insa aplica discret insemne care, in viitor, ar putea schimba lumea. Doar ca trebuie sa mai astepte... sa se alinieze frustrarile si ala grasu sa fie detronat de un alt gras, care si ala va fi detronat de un altul si tot asa, pana i se face lumii lehamite.

Am citit de curand o chestie foarte faina, care mi-a ramas in minte: invatati sa facetidiferenta intre toleranta si acceptare! Mi se pare cu adevarat interesanta intelegerea corecta si semantica ai termenilor. Sau cum vreau eu sa-i vad si sa-i inteleg.

Toleranta naste extreme, atat aroganta cat si frustrare. Pentru ca poti tolera si, uite-asa, foarte usor te autoflagelezi si izvoraste voalat sentimentul de superioritate sau de aroganta, chiar involuntar sau in subconstient... sau poti fi tolerat si asta inseamna frustrare, indepartare de la masa cu bunataturi, eventual asezat intr-un colt, asa, stingher. Asadar, toleranta nu inseamna evolutie, ci un snapshot la o situatie de fapt, pe care nu incerci sa o solutionezi, ci doar sa o controlezi, tu avand totusi o gandire impaciutoare, de solutionare. Insa vrei una si iese alta. Nu construisti nimic, ci doar iti marchezi teritoriul.

Acceptarea inseamna impacare, inseamna liniste sufleteasca, inseamna consolidare, continuitate, constructie, viitor. De ce nu, chiar speranta!

Mi-a venit in minte secventa din jungla, unde acele zebre umbla impreuna, in herghelii, zeci, poate chiar sute, si-si tot schimba locul in cautare de hrana, de apa, etc... Si cum, din cand in cand, una ramane in urma, alta tinde sa o ia in alta parte, eventual apare un agresor sau mai multi care incearca sa dezbine grupul... pana ala urma, cineva cedeaza si, conform legii junglei, supravietuieste cine poate. Ma uitam la o emisiune legata de situatia din Ucraina si vedeam deja cu alti ochi harta Europei de Est. Tarile cu care ne invecinam noi sunt cele care isicautacica identitatea, nemulumite de situatia curenta. Ungaria tocmai i-a intins covorul rosu lui Putin, Serbia i-a facut o primire cu demonstratii tip nord-coreean, Bulgaria deja se simte, deodata chipurile, ca o masa de manevra si prea expusa, ca un tampon intr-un nedorit razboi, deci se sucesteputin fata de NATO, punand degetul la nas in stil mafiot-udrist ca sa priceapa Mama Rusia ce trebuie... Moldova are deja experienta in a fi cotropita si violata continuu de sute de ani, asa ca sta cu fundul in mai multe luntre, doar sa aiba ce sa puna pe masa la copii... aici chiar imi amintesc de o discutie avuta acum 3 saptamani cu un cunoscut din Chisinau care mi spunea: "Doru, nu e dracu' chiar asa de negru (el fiind european convins, cu studii in Romania, cu pedigree istoric romanofil incontestabil, inclusiv pro NATO), chiar daca intra comunistii la guvernare. Noi am vrut sa fim pro UE, dar daca nu se poate, mergem mai departe in noile conditii. Li cunoastem bine pe comunisti, le stim mofturile, le stim si slabiciunile, ne descurcam, o scoatem noi la capat, pana la urma."

Mda, toleranta sau acceptare? Parca revolta ar suna mai bine, nu? Si ce naiba sa faci? Hop si noi mandri ca suntem romani si sa ne facem selfie cu acea Coloana a Infinitului? Herghelia asta de zebre est-europene considera ca se vor descurca si singure, chit ca totul tinde sa semene a bordel notoriu. Pana la urma si casa de toleranta e o solutie, mai putin morala conform dogmelor religioase, dar cu sperante de supravietuire. De fapt nu spravietuire, ci de fratie cu dracu' pana treci podul. Prostitutia si coruptia sunt, totusi, cele mai vechi meserii din lume. Bine,

toata lumea spune doar de prostitutie. Coruptia cica nu e o meserie. Oare chiar asa o fi? Ele oricum merg mana in mana, indiferent ca vorbim de prostitutie fizica sau intelectuala.

Asadar, viitorul suna ciclic, ma tem ca va fi si ciclic. Din nou. Nu stiu daca are rost sa ne uitam pe cer, sa vedem daca vor mai aparea parasutistii salvatori cu "Hi, man", caci si interesele lor in Romania se pare ca au disparut. Am scapat de Chevron, pe care nu-i doream de nicio culoare, asta inseamna ca am ales. Cam acelasi lucru l-au facut americanii si in Lituania, Ucraina si Polonia. Ceva de genul: nu ma lasi sa-ti fac ce vreau, imi iau jucariile si plec, te las pe mana vecinului tau de veacuri, Igor. Asadar John, ne lasi iar. Ne-ai mai bombardat si prin '44 de credeam ca nu va mai exista vreodata orasul Ploiesti. Dupa care te-ai intors si ne-ai jurat credinta. De fapt, cred ca ne-ai ascultat cum iti juram noi credinta vesnica. Si chiar a fost fain. Inteleg ca noi nu contam, ca inca suntem o colonie americana (vorba lui Putin) si ca Yalta (Crimeea asta, bat-o vina) e doar o problema de semantica. Aia e. Time will tell, vorba lui Ivan. Romanul este patriot, se bate pentru tara lui, chit ca e ca-n desene animate: de la miezul noptii si pana in miezul zilei lupta cu nemtii, cealaltajumatate lupta cu rusii.. si tot asa. Mai vine si cate un american si ne arunca cate un Camel si o Cola, ca ne-am saturat de ale noastre Marasesti si Brifcor si gata, visam americaneste... Dupa care, back to reality! Davai vodka, davai pistol!

Si daca tot e Dragobete azi, adica dragoste, iubire, bla, bla, inchid ochii si-mi imaginez cum va arata Sf Valentine reloaded la noi diseara: in cluburile de fite, cu tum-tum si housareala nonstop, va curge la bara si pe langa o varietate enorma de cocktailuri nemaiazuite... la manelisti va curge fara numar printre sutiene dilatate tequila si cocosei de aur... la rockeri si toate derivatele muzicale aferente va curge berea, vodka si muzica buna, heh... iar la tara, se va respecta agroturismul salvator, adica va curge tuica si palinca de casa, alaturi de muzica populara autentica, chit ca mercedesurile second hand din curte, cu numere de Italia, Spania si Bulgaria, nu se vor asezona cu peisajul rustic, mioritic, de poveste....aia e!

Inchei cu o alta rostire care nu-mi da pace de cateva luni, dar daca tot e vorba azi de Dragobete: in dragoste si-n razboi chiar totul e permis!

Cica de-acu' vine primavara...

Dragoste si razboi de Dragobete (editorial de Doru Atomei)

Scris de Doru Atomei

Marti, 24 Februarie 2015 16:00 - Ultima actualizare Joi, 26 Februarie 2015 19:40

24 februarie 2015

AUTOR: Doru Atomei

SURSA:

[Kogaionon Magazine](#)